

F. R. 58. (14)

Friedrich Wilhelm Fahr

Zc
145

RECTOR
ACADEMIAE VITEMBERGENSIS
GEORGIUS
RVDOLPHVS
BOEHMER
PHILOSOPHIAE ET MEDIC. DOCTOR
ANATOMIAE ET BOTANICES PROF.
PVBL. ORDINARIVS
CIVIBVS ACADEMICIS
S. D. P

RECTOR
ACADEMIAE VITTIENSI
GEORGIUS
RUDOLPHUS
BOLLMER
PHYSICUS ET MATH. DOCTOR
PUBL. ORDIN. P. S.
CIVIS AC ACADEMICUS

Diuus Paullus, cuius Epistolae et diuinae veritatis magna efficacia lacertos habent, et multae eruditionis luminibus distinctae sunt, in ea, quam ad Timotheum scripsit priorem, sic suis praeceptis format sacrorum antistitem; vt facile appareat pia illa sollicitudo, qua rebus Ephesini coetus prospicere voluit, ne exemplo eius, quem discedens quasi vicarium reliquisset, detrimentum res Christiana acciperet. Magnam vero, vt omnia eius, diuino adflatu inspiratae sublimitatis vim ostendit, quod in fine, vbi eloquentissimus quisque, quae in animis haereant, quaerere solet, totam adhortationem sic claudit, vt Timotheum custodire, quod acceperit, depositum, velit, vitantem profanas inanium disputationum tricas, et rarsa illa antitheta, quibus fallax sapientia suos aculeos vibrat atque contorquet. Elegantia praesertim translationis, qua vtitur, depositi, seu, vt Graece dixit *παράκαταθήκης*, tanta est, vt vix iusto volumine satis digne explicari possit, si ostendendum e vetustatis monumentis foret, quanti illam seruandi depositi religionem aestimauerint non Graeci solum et Romani, sed pleraeque etiam barbarae nationes.

Decessit a. d. IV. Cal. Ian. ex hac vita, et, a deo immortalis repente appellatus, quantum suae fidei creditum fuit, neque habitum indiligenter, neque, omisso cura interceptis fructibus, inane, restituit, FRIDERICVS GVILIELMVS IAH-RIVS, SS. THEOL. D. ET PROF. P. ORD. ET ALVMNORVM REG. MVNIF. EPHORVS: vt D. Paulo hunc praebuisse aures, agnoscere possit quilibet, qui de eius vita vel potissima cognoscenda putauerit. Natus A. R. S. MDLCCVII. in Lusatis Gosmariae his parentibus, e quibus qui nascatur, iam habeat, quod diuinae prouidentiae acceptum ferat. Pater enim Io. Georgius, LL. AA. M. Sacerdos primum Gosmariae, ephoriae sacrorum Sonnewaldae postea praefuit ea laude, quae filio ad virtutem incitamento esse potuerit: matris autem Annae Mariae, gente Lehmanniae, circa totam viciniam praedicata ornamenta sunt.

sunt. Ab hoc tener adhuc iis, quibus puerilis impertiri aetas solet, imbutus, mox domesticis traditus praeceptoribus sic profecerat, ut iam non obscuris indiciis ea indoles eluceret, qua praedictorum fides deo obstringitur, ne incuria incultuque corrumpant, quod ad augendum ex naturae benignitate foenus vberissimum nacti sunt. Missus inde publicas in scholas, Luccauiæ a Godofredo Hechtio et successore eius Theodoro Crugero, postea vero Budissæ, quo suae obsecutus discendi cupiditati concesserat, a Georgio Ehrenfriedo Bernhauero, Thymioque insuper, et Calmanno, fidiſſimis magistris, institutus paullatim ex his, quos faciebat, studiorum progressibus agnoscere illud coeperat, quod sibi a propitio deo concessum esset. Quare academiam hanc nostram A. P. C. N. 1715 CCXXVIII. a. d. XVI. Cal. Febr. adit, vsusque Hollmanno, philosopho, Bergero, magno illo oratore, Weidlero, mathematico, Loeschero, physico, Wockenio, linguarum orientis interprete, ad compendiarium perfectae eruditionis viam ducibus, Wernsdorfio demum et Schroeero, consummatis theologis, operam dat, atque celestem doctrinam avidus imbibit. Quod bene praeparatum humana sapientia pectus attulerat, nihil eorum, in quibus alii haerent, aut nescio quas sibi tenebras obici conqueruntur, quod ingredi cogantur ea, in quibus, sublato rationis lumine, oberrandum potius, quam certo et explorato tramite incedendum sit, obstare suae voluntati sensit, qua vni deo, veritatis auctori, praecipiente credere et parere constituerat. Eam certe rationem studiorum inierat, ut animum, deo deditum et salutis suae studiosum, facile inuenire optatum exitum nosset, ubi alii suis vitis obsepta omnia offendunt. Adeo iam tum esse hoc ipsum dei, quod peruidendi veri facultate praediti sumus, meminerat, ut non ad alia uti mentis acumine, quam ad rerum diuinarum explicatam cognitionem, mallet. Nec diligentia deerat, ut perficeret, quibus ab ipsa natura instructus, aut, obiecta tanta opportunitate, excultus erat. Multas studiorum exercitationes sollemnes instituerat, saepius que publicauerat ingenium, ut ab A. P. C. N. 1715 CCXXXVI., quo ab ordine philosophorum adfessor adscitus erat, quinque per annos, tantum laudis celeriter et
ab

ab erudienda iuuentute et ab amoenis commentationibus, quas subinde ediderat, ferret, quantum alii vix longo annorum intervallo carptim colligant. Perfpexerat haec academia, qua indole, doctrina, sanctitate moris et propofiti, is efferet, vt fubftituendum vicarium meritiffimo facrorum ephoro Ieffeneni, Luppio, ex quo valetudine a munere prohiberi ille coeperat, iudicaret, et mortuo demum fufficiendum A. P. C. N. 1710 CC XLII. cerneret. Neque regi potentiffimo ifta fententia displicuit, vt ftudiorum et doctrinae in fenatu facro redditis rationibus, obtineret locum, cuius dignitatem incredibili virtute ornauit, curas et negotia diligentia fuma explicuit, atque variis neceffitatibus non prouidentia minus ab initio occurrit, quam prudentia in exitu mederi inftituit. Hoc fuit tempus, quo maxime, pofcente officii religione, in id incumberet, in quo fuam fidem fpectari oportere feniffet. Plura fibi ab immortalis deo ad eum diem commendata norat, quorum vnum quodque non feruandum modo tuendumque efferet, fed induftria etiam excolendum, ne, perdendo fructus, culpam admitteret. Ingenium promptum et velox, quod praeclaris tamdiu artibus aluerat, et rerum etiam diuinarum illuftri fcientia acuerat, totis viribus ad rei Christianae commoda vertendum intelligebat. Hinc et in ftudiis dudum inchoatis perfeuerabat, et ipfo vfu magiftro doctrinam amplificabat, et quae praeceptis didicerat, ad vitam moresque traducebat. Religionis negotium docendo, agendo, fcribendo, fic adminiftrabat, vt non domi atque inter fuos magis confpiceretur, quam foris admirationi efferet. Multa certe in academia quondam inftituta, iam tunc maturiore iudicio perpoliuit; complures ex occasione epiftolas publicauit, quibus falutarem doctrinam aut difciplinam fanctitatem facerdotibus commendauit; virorum etiam eruditorum et religioforum fic coluit amicitias, vt crebras easque litteratiffimas fcriberet litteras. Sed quibus nihil neque maius neque auguftius a diuina bonitate fe habere putabat, faero fanctum falutis noftrae arcanum, et pure atque cafte tribuendus Chrifto liberatori cultus, et coeleftis ad eas re inftitutio, fic eius animum occupauerant, vt eo omnes cogitationes, omnia ftudia, transferret. Non temporis autem parum tam fublimium rerum meditationi impedit; vt integros faepe dies quaefitionibus,

bus, quarum difficilior intellectus habetur, ex praescripto diuinorum oraculorum soluendis consumserit, et reperta, quibus veritas Christiana, sanctiore Lutheri in coetu recepta, commodius explanaretur, aut pro concione populo exposuerit, aut libris mandata ad communes vsus euulgauerit. Exstat vero inter alia huius generis monumenta vnum excellens, quod ante tres hos annos publicauit, inscriptum: doctrinae euangelicae eiusque Lutheranae de praestinatione *συσήμα*. Aggressus nouis, vt sibi videbatur, armis artibusque nostros doctores erat Iac. Saurinus, magnum in oratoribus sacris nomen. Non retulerat quidem victoriam de vlllo, nouitate tamen dicendi differendique subtilitate et argutia multorum erexerat studia, vt huic, labantes et inclinatas dudum partes noua confidentia restituere laboranti, fauere inciperent. Si autem res vlla sacri doctoris pietatem decet, haec est, quam noster hic fecit, cum dei infinitam bonitatem atque clementiam defendit, ne fallace opinione nescio cuius immutabilis necessitatis inducta, qua ab aeterno stet fixum, quibus salus vel sempiterna supplicia sint proposita, ex desperatione Christum homines deserant. Mirum autem dictum est, quam praecclare hic nostrae veritatis vindex rem gesserit. Tela petiit, vnde oportebat, e sacris litteris, longe humanis potentiora. In quibus tamen sibi placere aduersarium senserat philosophiae praesidiis, ne in iis quidem concessit. Ornato quoque et luminibus orationis ne vinceretur, prouidit. Eruditionis autem vno in volumine tantum referfit, vt pudorem exprimere omnibus possit, si qui nostrorum ingeniis detrahere conantur. Nec ius vnquam violauit, qui sic inuadentem nostros exceperit, vt elegancia certe et humanitate superior discesserit. Dicere haud veremur, exarmatum plane esse Saurinum, qui nemini, nisi laurium non legenti, aliquid dixisse amplius videri queat. Stapferum etiam opera eadem refellit, et quam inique in nostros incurere ausus sit, ostendit. Itaque collectae iam pridem famae tantum celebritatis ex hoc labore inter exteros etiam accessit, vt illustri quadam laude superstes censeretur, qui sic existimationibus iudicisque posterorum vti nosset.

Acci-

Acciderat paulo post, vt professio theologica hic vacaret; ad quam et academiae suffragiis et regio iussu A. P. C. N. 1715 CCLIV. vocatus ad nos concessit, et a. d. IV. Cal. Aug. auspiciatus munus est, habita oratione de humanitate theologi; quam ipsam non minus, quam inuitationis tabulam, in qua *ἐλεγγον* e ciuitate dei non esse eiiciendum ostenderat, edidit. Conuersus hinc ad noui muneris curas, plures doctrinae sanctioris partes coetibus, quos habere frequentes solebat, tradendas suscepit, et florentissimae iuuentutis academicae institutioni magna solertia vacauit, cum in medio cursu, tam laudabiliter et ex religione officii instituto, valetudine tentaretur. Vbi paulum recreatus erat, labori sese reddidit, et inter saecularium pacis Augustanae, quae celebrabamus, sollempnia disputationi, quam Io. Christianus Schulzius, vir plur. reuer. et sacrorum ephorus Helldrung. de sacrosancta iurisiurandi diuini in conseruando messis ordine fide, vt summos honores in theologia capefferet, habuit, praefes moderatus est. Sed mox de integro in morbum incidit, a quo, indies vehementius ingrauescente, tandem confectus spiritu deo placide reddidit. Scilicet, qui ad tantas res eius fidem elegerat, deus, eaque seruanda et custodienda suo ministro commiserat, in quibus ipsa coelestis religionis sanctitas et venerationis et dignitatis plurimum habet; quasi inter conditiones adiectum fuisset, vt pro industria celerius praemia acciperes, hunc ad beatorum aetuum transtulit, vbi in Christi redemptoris sinu, quidquid accepisset, domino aeterno restitueret. Ipse quidem, forte sua felix, nihil eorum amisit, quae reddidit; sed in consortionem diuinae maiestatis admissus omnia ampliora et augustiora recepit, quam hic possederat.

Quos tamen excessu ex hac vita suo in moerore et tristitia reliquit, illa anxie desiderant atque requirunt, quae in ipso amiserunt. In primis vidua moestissima, femina primaria et spectatissima, mariti fidelissimi ereptum amorem, praesidium, et solatium lugeat. In his enim, quae a deo oprimo maximo suae commissa fidei et curae acceperat, matrimonium dignitate conspicuum, concordia felix, virtute ornatum, atque fidissima coniunctione iucundum, numerauit, qui ante hos XI. annos Non. Oct. duxerat **ELEONORAM IOANNAM HENRIETTAM**, filiam **IO. CHRISTIANI OELSELII**, D. I. V. Consulis Luccauiensis, atque ordinum Lusat. infer. ea in regione senioris; ex qua etiam duas filias suscepit, et paternae comitatis et materni deco-

decoris aemulas, sed nunc ea in aetate patre orbas, qua eius providentia maxime indigebant. Harum ut magnus iustissimusque dolor reprimi per naturam non potest; ita divinae benignitatis cogitatione mitigabitur, si perpenderit, ex quo tam diligens sibi creditorum administrator in coelum evocatus omnia Christo bona fide restituit, sese quoque fiduciariae immortalis dei tutelae esse commendatas. Sed academia haec nostra, ut quantum perdidit, omnino sentit, et iactura angitur; ita remedia tanti vulneris a summo numine servatoris nostri, qui lectum sibi coetum semper sospitat, precibus exposcit. IAHRII nostri doctrinam, vitaeque et morum exemplar, si non prorsus intercidisse, comperiemur, quamdiu supererunt, qui ex eius libris illam repetant, hoc vero, tanquam insculptam in animis imaginem, memoria conferent; relinquuntur tamen plura, quae raro successorum, quamvis egregiorum, virtutibus uniuersa rependantur. Tacemus illa politioris humanitatis studia, illum tot linguarum usum, istam eloquentiae vim, istam philosophiae, quae animi medicina sit, exercitationem; quae per se satis utilitatis habuissent, tamen non adcommodata fuissent ad sanctissimam rerum diuinarum disciplinam, cuius ille nobilissimas partes, tantis praesidiis instructus, sic constituit, ut tanquam certam ad normam exacta quaeque essent, et omnis humanae sapientiae cum coelesti veritate pugna tolleretur. At istam pietatem eius, grauitatem, religionem, curam sui muneris, diligentiam, et, quo nihil ipsi sanctius, commodorum, Ciues, vestrorum studium, candoremque, et humanitatem, quae sic vnquam obliuio delebit, ut non saepe desiderium huius lucis, tristis et acerbae, nos admoneat, qua is elatus est? Nos, quantum pro pietate et reuerentia praestare studii honori supremo licebit, cohonestandis exsequiis tribuemus; retinendae vero eius memoriae aequissimam hanc legem dicemus, ut vna et consentiente omnium bonorum voce, quasi laudatione quotidiana, IAHRIVM inter exempla sacculi et huius nostrae academiae commemoremus.

P. P. Viteb. a. d. VI. Non. Ian.

clōlo CCLVI.

VITEBERGAE
PRELO EPHRAIM GOTTLÖB EICHSFELDI
ACADEMIAE A TYPIS.

(X2626529)

F. K. 58. (174)

Friedrich Wilhelm Fahr

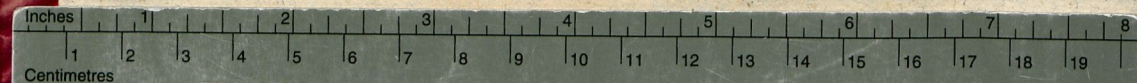
Zc
145

RECTOR
ACADEMIAE VITENBERGENSIS
GEORGIVS
RVDOLPHVS
BOEHMER

PHILOSOPHIAE ET MEDIC. DOCTOR
ANATOMIAE ET BOTANICES PROF.
PVBL. ORDINARIVS

CIVIBVS ACADEMICIS

S. D. P

Farbkarte #13

B.I.G.

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

